

Arrest

nr. 218 542 van 20 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. MERRIE
Puntstraat 12
2250 OLEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 januari 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 1 februari 2019.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MERRIE.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 6° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen.

2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat het verzoek van verzoeker om internationale bescherming berust op dezelfde gronden die zijn moeder aanhaalde ter staving van zowel haar eerste als haar volgend verzoek van respectievelijk 15 maart 2017 en 3 januari 2018, dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet tevens in naam van verzoeker als vergezellende minderjarige werden ingediend. De commissaris-generaal weigerde beide verzoeken in overweging te nemen, respectievelijk op 21 april 2017 en 7 maart 2018. Het beroep tegen de beslissing van 21 april 2017 werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 196 540 van 13 december 2017. Tegen de beslissing van 7 maart 2018 tekende verzoekers moeder geen beroep aan en is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen.

2.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten bijbrengt die de bevindingen van de commissaris-generaal weerleggen of ontkrachten.

Verzoeker voert aan dat hij en zijn moeder twee verschillende elementen in hun verzoeken hebben aangehaald: hij verwijst naar het bestaan van bloedwraak terwijl zijn moeder concrete bedreigingen aanhaalt door ene A.P. en de moordenaars van haar echtgenoot.

Verzoeker kan in zijn argumentatie geenszins worden gevolgd. Uit de verklaringen van verzoekers moeder in het kader van de verzoeken ingediend op 15 maart 2017, blijkt immers onmiskenbaar dat zijn moeder omwille van de bedreigingen van A.P. en de moordenaars van haar echtgenoot meent dat zij en haar zoon in een bloedwraak verwickeld zijn. In het arrest nr. 196 540 van 13 december 2017 van de Raad kan men het volgende lezen: "(...) Bovendien kan, aldus de commissaris-generaal, niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster in een bloedwraak is verwickeld daar zij zelf stelde dat ze niet weet om welke reden haar echtgenoot werd vermoord en dat uit haar verklaringen blijkt dat geenszins kan worden uitgesloten dat de criminele activiteiten op zijn werk aan de basis lagen van deze moord. Dat de werkgever van A. P. een neef zou zijn van de werkgever van haar echtgenoot kan, zo luidt de bestreden beslissing, allerm minst als aanwijzing dienen om te geloven dat de problemen tussen haar en het echtpaar P. zouden te maken hebben met het overlijden van haar echtgenoot. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers duidelijk, zo wordt opgemerkt, dat er een directe aanleiding was voor het conflict met het echtpaar P., met name de situatie op verzoeksters werk, en dat A. P. iemand was die met verschillende personen problemen kende. De door verzoekster geschetste problemen met A. en G. P. zijn dan ook, zo oordeelt de commissaris-generaal, van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en houden geen verband met één van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag. (...)” Dat zowel de commissaris-generaal als de Raad geoordeeld hebben geen geloof te hechten aan de vermeende bloedwraak, houdt niet in dat zijn moeder zich niet op bloedwraak beroept heeft. Aldus is duidelijk dat verzoeker, die tevens vreest betrokken te worden in een bloedwraak en hiertoe verwijst naar bedreigingen door A.P. en de moordenaars van zijn vader, zich op dezelfde gronden beroept die zijn moeder aanhaalde ter staving van haar vorige verzoeken.

3. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeker geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 januari 2019, voert verzoekende partij aan dat zij wel degelijk eigen problemen heeft aangehaald. Zo stelt verzoekende partij dat het algemeen bekend is dat in Albanië bloedwraak zeer vaak voorkomt. Zij wijst erop dat zij in haar verklaringen bij het CGVS duidelijk aangetoond heeft wat haar vrees is, namelijk omdat haar vader werd vermoord, moet zij wraak nemen op de dader. Verzoekende partij herinnert er aan dat zij dat moet doen maar dat zij daar niet wil bij betrokken worden. Om die reden kon zij niet anders dan het land verlaten. Verzoekende partij vervolgt dat de bestreden beslissing steunt op een onvolledig onderzoek en de situatie in haar hoofde ook niet goed ingeschat is. Tot slot wijst zij er nogmaals op dat haar bedreigingen iets anders zijn dan de bedreigingen ten aanzien van haar moeder.

Waar verzoekende partij stelt dat zij wel degelijk eigen problemen heeft aangehaald en er nogmaals op wijst dat haar bedreigingen iets anders zijn dan de bedreigingen ten aanzien van haar moeder, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“Verzoeker voert aan dat hij en zijn moeder twee verschillende elementen in hun verzoeken hebben aangehaald: hij verwijst naar het bestaan van bloedwraak terwijl zijn moeder concrete bedreigingen aanhaalt door ene A.P. en de moordenaars van haar echtgenoot.*

Verzoeker kan in zijn argumentatie geenszins worden gevolgd. Uit de verklaringen van verzoekers moeder in het kader van de verzoeken ingediend op 15 maart 2017, blijkt immers onmiskenbaar dat zijn moeder omwille van de bedreigingen van A.P. en de moordenaars van haar echtgenoot meent dat zij en haar zoon in een bloedwraak verwickeld zijn. In het arrest nr. 196 540 van 13 december 2017 van de Raad kan men het volgende lezen: “(...) Bovendien kan, aldus de commissaris-generaal, niet zonder meer worden gesteld dat verzoekster in een bloedwraak is verwickeld daar zij zelf stelde dat ze niet weet om welke reden haar echtgenoot werd vermoord en dat uit haar verklaringen blijkt dat geenszins kan worden uitgesloten dat de criminele activiteiten op zijn werk aan de basis lagen van deze moord. Dat de werkgever van A. P. een neef zou zijn van de werkgever van haar echtgenoot kan, zo luidt de bestreden beslissing, allerminst als aanwijzing dienen om te geloven dat de problemen tussen haar en het echtpaar P. zouden te maken hebben met het overlijden van haar echtgenoot. Uit verzoeksters verklaringen blijkt immers duidelijk, zo wordt opgemerkt, dat er een directe aanleiding was voor het conflict met het echtpaar P., met name de situatie op verzoeksters werk, en dat A. P. iemand was die met verschillende personen problemen kende. De door verzoekster geschetste problemen met A. en G. P. zijn dan ook, zo oordeelt de commissaris-generaal, van louter interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard en houden geen verband met één van de criteria bepaald in het Vluchtelingenverdrag. (...)” Dat zowel de commissaris-generaal als de Raad geoordeeld hebben geen geloof te hechten aan de vermeende bloedwraak, houdt niet in dat zijn moeder zich niet op bloedwraak beroept heeft. Aldus is duidelijk dat verzoeker, die tevens vreest betrokken te worden in een bloedwraak en hiertoe verwijst

naar bedreigingen door A.P. en de moordenaars van zijn vader, zich op dezelfde gronden beroept die zijn moeder aanhaalde ter staving van haar vorige verzoeken."

Het stellen dat het algemeen bekend is dat in Albanië bloedwraak zeer vaak voorkomt, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Dit dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier geheel in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekende partij aanhaalt dat de bestreden beslissing steunt op een onvolledig onderzoek en de situatie in haar hoofd ook niet goed ingeschat is, merkt de Raad op dat verzoekende partij niet concretiseert welke elementen/zaken eventueel nog zouden zijn moeten onderzocht geweest zijn en welke elementen/zaken in haar hoofd niet goed zouden zijn ingeschat.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het herhalen van haar relaas, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 21 januari 2019 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoekende partij geen eigen feiten heeft aangehaald die voor haar een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS